

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **V. Y. T.**, zastoupeného JUDr. Lenkou Vančatovou, advokátkou, se sídlem Slezská 19, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 3. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2009, č. j. 33 Cad 115/2009 - 5,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2009, č. j. 33 Cad 115/2009 - 5, kterým bylo odmítnuto řízení o jeho podání ze dne 20. 7. 2008 pro opožděnost. Soud konstatoval, že rozhodnutí žalované bylo stěžovateli doručeno dne 29. 3. 2008 a žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 7. 8. 2008 (v textu odůvodnění je nesprávně uvedeno 7. 8. 2009). S ohledem na to, že posledním dnem lhůty k podání žaloby byl den 29. 5. 2008, byla žaloba podána opožděně.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu. Stěžovatel poukazuje na to, že mu rozhodnutí žalovaného bylo doručeno až dne 10. 4. 2008, což dokládá kopií doručovacího razítka pošty. Proto je žalobce přesvědčen, že byla jeho žaloba podána včas. Další námitka stěžovatele spočívá v tom, že krajský soud věc nesprávně posoudil, protože ve výroku jeho rozhodnutí není uvedeno, že odmítá návrh, ale že odmítá řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila. Ve svém vyjádření k žalobě stěžovatele žalovaná kromě skutečnosti, že žaloba byla podána opožděně, výslovně informovala soud i stěžovatele o tom, že stěžovatel má možnost uplatnit novou žádost o dávku důchodového pojištění.

Nejvyšší správní soud konstatuje z obsahu spisu, že žaloba proti rozhodnutí žalované byla stěžovatelem datována dnem 20. 7. 2008.

Nejvyšší správní soud posoudil podanou kasační stížnost a dospěl k závěru, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl v souladu s § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo, a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Podmínka povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že v případě kasační stížnosti proti usnesení o odmítnutí návrhu je na místě uplatnit pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a pro tento důvod kasační stížnost shledává přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadené usnesení krajského soudu v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 40 odst. 1 a 2 s. ř. s. počíná lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. žaloba musí být podána do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že i v případě, že by vyšel z údajů, které o termínech doručení správního rozhodnutí a podání žaloby uvádí sám stěžovatel (doručení správního rozhodnutí dne 10. 4. 2008 a podání žaloby dne 20. 7. 2008), tak by bylo nutno konstatovat, že žaloba byla podána opožděně. V případě, že by správní rozhodnutí bylo doručeno dne 10. 4. 2008, jak uvádí žalobce, pak by poslední den lhůty pro podání žaloby byl 10. 6. 2008. Sám žalobce však svou žalobu datoval datem 20. 7. 2008 a z poštovního razítka je zřejmé, že ji podal k poštovní přepravě dne 7. 8. 2008. Žaloba byla tedy sepsána i

podána k poštovní přepravě po uplynutí lhůty stanovené zákonem pro včasné podání žaloby.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval i námitkou stěžovatele proti znění výroku napadeného usnesení.

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek.

V jiných ustanoveních soudního řádu správního je formulace taková, že soud usnesením odmítne návrh (§ 46 odst. 1, 2 a 5 s. ř. s.) či žalobu (§ 60 a § 100 s. ř. s.) nebo kasační stížnost (§ 104a s. ř. s.).

Z uvedeného tedy vyplývá, že procesní předpisy ve správním soudnictví používají obě formulace, tedy odmítnutí řízení o podání či odmítnutí návrhu nebo žaloby. Pro stěžovatele i žalovanou byl výrok, že se odmítá řízení o návrhu stěžovatele, dostatečně srozumitelný, aby pochopili jeho smysl i způsob obrany proti němu. Méně obvyklá formulace výroku rozhodnutí, která však odpovídá dikci procesního předpisu, nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud nemohl stěžovateli vyhovět, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalované rovněž právo na náhradu nákladů nenáleží, neboť přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovaná, přestože měla ve věci plný úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu